בעניין ה־H_2O

אגודת שומרי־מישקל נחמדים ממש. הם הבינו, מתוך קריאת מדור זה, שיש לי בעיה חמורה עם הקוראים. משהו כמו „אתם שואלים ואני לא יודעת להשיב", כי מכל הצרות של העולם, צרת הדיאטה פסחה עליי, ברוך השם.

אז שומרי מישקל, מבלי שביקשתי מהם בכלל, עשו לי מנוי קבוע של העיתון שלהם, ששמו בישראל מישקל קל (שאגב אינו נמצא למכירה, אלא מחולק רק לחברי האגודה). הם שולחים לי את העיתון הביתה בכל פעם כשהוא רואה אור, וגם מרשים לי לשתף אתכם במה שצריך לדעת על דיאטול והרזיות וכו'.

הנה, בגליון האחרון יש מאמר מאוד מעניין על המים ותרומתם להרזיה. מסופר שם כי הד"ר דונלד רוברסון גילה במחקריו שהמים הם תרופת העתיד לעניין זה. הד"ר טוען שהמים דוחים תיאבון, מסייעים לגוף בשריפת שומנים, מגינים מפני התייבשות ומסייעים לשרירים להתכווץ בחוזה. הוא ממליץ אגב על שתיית מים קרים דווקא, ומציע לחלק את השתיה בצורה הבאה: בבוקר — ליטר (4 כוסות) מים, בצהריים — ליטר (4 כוסות) ובערב ליטר.

את המים של הבוקר והצהריים צריך לשתות בתוך 30 דקות. את המים של הערב צריך לשתות בין השעה 5 ל־6 בערב. זה כמובן לא במקום אוכל, אלא כתוספת.

נסו. ריאטה כל־כך פשוט, קלה להכנה וזולה עוד לא היתה כאן.

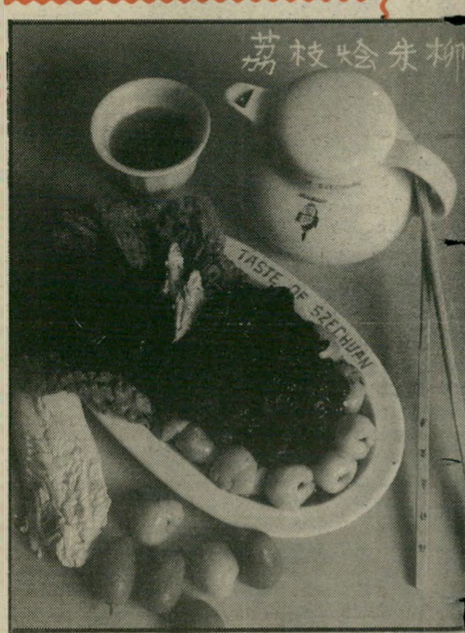

הסצ'ואני המהיר

הנה סידרתי לי שבעוד מיסעדה אחת לא יסכלו אותי, כי תיכף אחרי האוכל אני מבקשת לדבר עם הטבח ומבלבלת לו את המוח ומבקשת ממנו נייר ועיפרון ומתורגמן.

אז גם בטסט אוף סצ'ואן בכפר־שמריהו זה קרה. אכלתי קצת ובילבלתי להם את המוח הרבה. אבל כנראה אמרו להם שהלקוח תמיד צודק, אז התייחסו אליי בנימוס ואמרו לי בדיוק איך עושים את המנה שמצאה חן בעיניי, ושקוראים לה „בקר עם ליצ'י". בא לכם?

החומרים הדרושים:

חצי ק"ג בשר בקר סינטה, 4 כפות שמן.

לרוטב: קופסה רסק עגבניות, חצי כוס מים, שן שום כתושה (תשימו יותר, על אחריותי), ½ כפית פילפל שחור, ½ כפית מלח, קמצוץ סוכר, 1 קופסה ליצ'י.

אופן ההכנה:

חותכים את הבשר לרצועות דקות ומטגנים אותן במחבת עם 4 כפות שמן. מערבבים את כל חומרי הרוטב, שופכים על הבשר ומטגנים עוד שתי דקות. מניחים את הבשר על צלחת ומקשטים מסביב בליצ'י.

HELP!!!

גברת אחת, חולת חתולים וכלבים, כבר לא ישנה שלושה לילות בגלל החתולה הסיאמית שלה, שיצאה מהחלון של הבית ולא חזרה. בגלל יופיה של החתולה, בטוחה הגברת שמישהו פשוט התאהב בה במבט ראשון וגנב אותה.

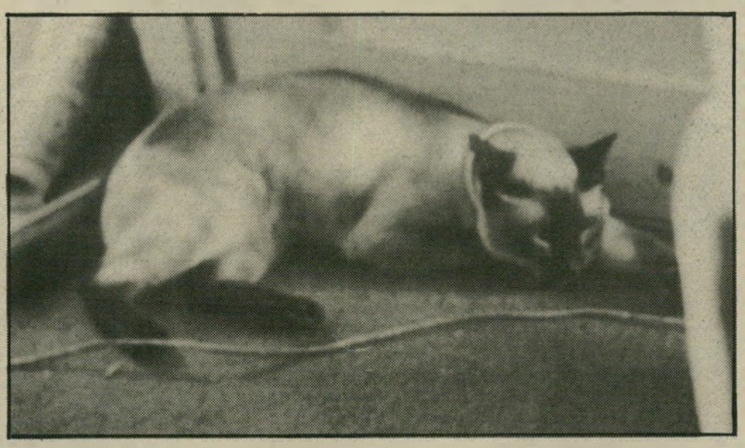

אבל אם בכל זאת היא לא נגנבה, אלא סתם מסתובבת לה עדיין בסביבת רח' ביאליק או אידלסון בתל־אביב, ואם אתם רואים אותה, אנא התקשרו לטלפון 661619, ותצילו שתי נפשות בישראל — אחת של החתולה ואחת של הגברת.

צל"ש

לחברת עסיס על הרעיון הכמעט גאוני של ה„קווטשופ". חסל סדר דפיקות על בקבוק הזכוכית וחימומו במים חמים, חסל סדר הת־עצבנות ושפיכת חצי בקבוק לתוך הצלחת, לא בכוונה. עכשיו זה פשוט: לוחצים, ויוצא כמה שרוצים. אגב, שמעתי ש־60 אלף בקבוקי קווטשופ נמכרו תוך שבועיים.

או אולי זה יתן רעיון לחברת תנובה לעשות משהו עם שקיות הפלסטיק המבחילות של החלב, שמלבר צורתן הדוחה יש להן נטיות נזילה מכל כיוון אפשרי, מלבר הכיוון הרצוי.

מה בסך הכל צריך בן־אדם בשביל לחיות (במאה ה־20)?

דירה צריך? צריך; ובתוך הדירה, ריהוט מודרני צריך? צריך; וטלוויזיה ווידיאו, ומזגן־אוויר — צריך? אלה מה; ושלושה טרנזיסטורים ושני ווקמנים וארבעה שעונים על בטריות, ושואב־אבק ומייבש שיער, וטייפ־רי־קורדר — צריך? צריך מאוד; ותנור־מיקרוגל ומקרר ענק, ומקפיא בינוני, ומכונת־כביסה ומייבש־כלים ופוד־פרוססור, ומיקסר ובלנדר, ומפזר אוויר, ושואב־אדים וטוחן קפה — לא צריך? באבוה צריך; ומה עם מחשב? איך אפשר בלי מחשב? ומעבד תמלילים ופנס אלקטרוני ושח־מת דיגיטאלי ומישחק סולארי — לא צריך?

טוב, זה רק בתוך הדירה. מחוץ לדירה מה צריך בסך הכל בן־אדם בשביל לנסוע?

אוטו חדש צריך? אתם תגידו לי אם צריך. הפקדה על האוטו צריך? וביטוח, ושרות־גרירה, ואגרה, וריישוי שנתי צריך? ובתוך האוטו — רדיו צריך? וטייפ, וכורסאות־עור, וציפוי לכורסאות העור, ועטיפה להגה, ווישרים תוצרת חוץ

וצלחות מבריקות לגלגלים, ופס מגן לשני הצדדים של האוטו — לא צריך?

נו, אם יש לכם את כל אלה, כל מה שאתם צריכים עכשיו בחיים זה מגבוני נייר חד־פעמיים של סופר־סן, לציפוי וקס על המכונית, במחיר 11.60 שקלים לאריזה של 32 מגבונים, וכן מגבוני נייר חד־פעמיים לריענון וניקוי חלקי הסקאי שבמכונית, במחיר 6.80 שקלים, גם כן לאריזה של 32 מגבונים.

מה צריך בסך הכל בן־אדם? אתם רואים, כמעט כלום.

מה נקנה לו, מה נקנה לו מחנה?

קיבלתי כמה מיכתבי־קוראים שאומרים, פחות או יותר, כל אחד במילים שלו, משהו כמו: „פעם היו לנו חיים קלים, כי ככל חודש היית ממליצה על כמה סיפורי־ילדים וכמה צעצועים, ובלי לעשות מחקר־שוקים ידענו מה לקנות לילדים ולילדים של חברינו. או מה פיתאום הפסקת?"

והרי תשובתי:

לא הפסקתי. סתם נולדו פינות חדשות במדור, והישנות נשכחו. אז נחמד מאוד מצדכם שאתם מזכירים לי. מותר גם לכתוב מיכתבים כאלה, ואפילו מיכתבי־תלונה יתקבלו בברכה.

עכשיו תאכלס. רוצים מתנות לילדים?

שני ספרים חדשים ויפים מאוד לגיל הרך 3־6 הם אח חדש לגמרי ואיתמר מטייל על הקירות, שניהם של הסופר דויד גרוסמן (עיין ערך: „אהבה"), בתוספת איורים יפהפים של אורה אייל, בהוצאת עם עובד. שני הספרים הם הראשונים בסידרה, שתהיה כנראה בת שישה ספרים, הנושאת את השם סיפורי איתמר, ואשר נכתבו על־ידי דויד גרוסמן אחרי שסופרו בשעות הלילה לבנו בן הארבע וחצי ששמו... לא. לא ניחשתם. שמו דווקא יונתן. כל ספר — 11 שקלים.

ועכשיו לילדים קצת יותר גדולים. אבל לא גדולים מספיק כדי לקרוא סיפורות ילדים קלאסית. הוצאת כינרת הוציאה לשוק סידרה

מעובדת מחדש של סיפורים שדורות שלמים גדלו עליהם, וכנראה עוד הרבה דורות חדשים יגדלו עליהם. שוב עליסה בארץ הפלאות והיפהפיה הנרדמת, החייט האמיץ. שימלת השבת של חנה'לי', אלדין ומנורת הפלאים. ביגדי המלך החדשים ועוד. הספר היפה מכולם בהוצאה זו הוא דבר נורא קרה לגברת עורב, שהוא ספר־הילדים היחידי של הסופר האנגלי אלדוס הקסלי. תלמה אליגון התאהבה גם היא בספר, תירגמה אותו ואחר כך הוציאה אותו לאור בהוצאת הספרים שלה, כנרת. ועל זה מגיע לה בראוו גדול. כל ספר 8 שקלים. ואם רוצים ספר וקלטת ביחד, אז זה 11 שקלים.

זה הכל להם: בחודש הבא עוד מנה אחת.

פינת בן־יהודה

שבועיים תמימים לא שמעתי שום דבר מהאקדמיה ללשון, וכבר התחלתי להתגעגע אליהם. יכולתי, כמובן, לנסות לטלפן ולשאול מה נשמע ואיפה המילים החדשות וכו', אבל אתם יודעים הרי מה זה להשיג קו במערכת שלי, ואחר כך לנסות לטלפן לרמת־אביב, ששם ה־41 כל הזמן תפוס. ובכלל, לטלפן בבוקר זה די קשה, ולא תמיד מצליח.

אז מה עשיתי? פשוט התיישבתי וכתבתי איזה משהו קטן קטן, שריבר על „דרייברים שנכנסים לאוטו ומשחררים את ההנד־ברקס ומפעילים את הסטארטר" וכו' וכו'.

נו, אז כמו ששיערתי, תוך יום הגיע מיכתב מודפס ומנוקד בקשר לכל המילים הלועזיות הנוראות הללו.

הנה הן בעברית:

מתג המתנע	הסוויץ' של הסטארטר
והפעולה: הנהג מתניע (ולא: מניע)	
בֶּלֶם יד	הנד־ברייק
דוושת המצמד	פדל־הקלאץ'
נקר (ולא: תקר)	פאנצ'ר
מַגבֵּה	ג'ק

בקשה צנועה

לכבוד מנהל רשות־השידור
אדון מאוד נכבד,

אנא. הואל בטובך לזמן את כתבי הרדיו והטלוויזיה הישראלית, ולהסביר להם פעם אחת (אני מקווה שלתמיד) כי „קשר" הוא 1.8 קילומטר לשעה, כמו שקמ"ש הוא קילומטר לשעה. מכאן שאי־אפשר בשום אופן לומר: „הלביא טס במהירות 300 קשר לשעה..." כמו שאמר הכתב שלכם בטלוויזיה. זה כאילו אמרו „מלון־דן־הוטל", או „רחוב דיזנגוף־סטריט", פחות או יותר.

ואגב, אם כבר אספת את החבר'ה למטרות הסבר, אולי תגיד להם גם שכאשר הם מדברים על נשק ועל תחמושת, שלא יגידו „... כדור בקוטר 22 מ"מ". הכדורים שהם מדברים עליהם הם בקוטר 0.22 (אפס, נקודה 22 אינץ').

אם אני, „המומחית הגדולה" לנשק ולטיסות, שמה לב לדברים האלה ומתרגזת. תאר לעצמך מה עובר על המבינים באמת.

תודה על שיתוף־הפעולה. כן. כן. שילמתי אגרה. אלא מה?